VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2020. gada 18. novembrī*

Enerģētika – Regulas (EK) Nr. 714/2009 17. pants – *ACER* lēmums, ar kuru noraidīts lūgums piešķirt atbrīvojumu attiecībā uz jauniem elektrotīklu starpsavienojumiem – Sūdzība *ACER* apelācijas valdē – Kontroles intensitāte

Lietā T-735/18

Aquind Ltd, *Wallsend* (Apvienotā Karaliste), ko pārstāv *S. Goldberg*, *solicitor*, *E. White*, advokāts, un *C. Davis*, *solicitor*,

prasītāja,

pret

Eiropas Savienības Energoregulatoru sadarbības aģentūru (*ACER*), ko pārstāv *P. Martinet*, *E. Tremmel*, *C. Gence-Creux* un *A. Hofstadter*, pārstāvji,

atbildētāja,

par prasību, kura ir pamatota ar LESD 263. pantu un ar kuru tiek lūgts atcelt, pirmkārt, *ACER* apelācijas valdes 2018. gada 17. oktobra Lēmumu A-001-2018, ar ko ir apstiprināts *ACER* 2018. gada 19. jūnija Lēmums Nr. 05/2018, ar kuru ir noraidīts lūgums piešķirt atbrīvojumu attiecībā uz elektrotīklu starpsavienojumu, kas savieno Lielbritānijas un Francijas elektroenerģijas pārvades tīklus, un, otrkārt, minēto *ACER* lēmumu,

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja V. Tomljenoviča [*V. Tomljenović*], tiesneši P. Škvaržilova-Pelcla [*P. Škvařilová-Pelzl*] un I. Nemms [*I. Nõmm*] (referents),

sekretārs: B. Lefevrs [*B. Lefebvre*], administrators,

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu un 2020. gada 30. jūnija tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – angļu.

Spriedums

Tiesvedības rašanās fakti

1 Prasītāja *Aquind Ltd* ir Lielbritānijā dibināta akciju sabiedrība. Tā ir elektrotīklu starpsavienojuma projekta, kas savieno Lielbritānijas un Francijas elektroenerģijas pārvades tīklus (turpmāk tekstā – "starpsavienojums *Aquind*"), virzītāja.

2 2017. gada 17. maijā prasītāja iesniedza lūgumu piešķirt atbrīvojumu attiecībā uz starpsavienojumu *Aquind* atbilstoši Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 714/2009 (2009. gada 13. jūlijs) par nosacījumiem piekļuvei tīklam elektroenerģijas pārrobežu tirdzniecībā un par Regulas (EK) Nr. 1228/2003 atcelšanu (OV 2009, L 211, 15. lpp.) 17. pantam. Šis lūgums piešķirt atbrīvojumu tika iesniegts Francijas un Apvienotās Karalistes regulatīvajām iestādēm, proti, attiecīgi *Commission de régulation de l'énergie* (*CRE*) un *Office of Gas and Electricity Markets Authority* (*OFGEM*).

3 Tā kā Francijas un Lielbritānijas valsts regulatīvās iestādes nepanāca vienošanos par lūgumu piešķirt atbrīvojumu, tās attiecīgi 2017. gada 29. novembrī un 19. decembrī to nosūtīja Eiropas Savienības Energoregulatoru sadarbības aģentūrai (*ACER*) atbilstoši Regulas Nr. 714/2009 17. panta 5. punktam, lai tā pati pieņemtu lēmumu.

4 2018. gada 12. martā, 22. martā un 16. maijā prasītāja tika uzklausīta *ACER*.

5 2018. gada 26. aprīlī starpsavienojums *Aquind* ieguva kopīgu interešu projekta statusu.

6 Ar 2018. gada 19. jūnija Lēmumu Nr. 05/2018 (turpmāk tekstā – "aģentūras lēmums") *ACER* noraidīja lūgumu piešķirt atbrīvojumu attiecībā uz starpsavienojumu *Aquind*. Tā uzskatīja, ka, lai gan prasītāja atbilst Regulas Nr. 714/2009 17. panta 1. punkta a) un c)–f) apakšpunktā uzskaitītajiem nosacījumiem atbrīvojuma saņemšanai, nav izpildīts šīs pašas tiesību normas b) apakšpunktā paredzētais nosacījums, atbilstoši kuram ar ieguldījumiem saistītais riska līmenis ir tāds, ka bez atbrīvojuma ieguldījumi netiktu veikti. It īpaši tā norādīja, ka, tā kā 2018. gada aprīlī starpsavienojums *Aquind* ir ieguvis kopīgu interešu projekta statusu, prasītāja tādēļ var prasīt piemērot Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 347/2013 (2013. gada 17. aprīlis), ar ko nosaka Eiropas energoinfrastruktūras pamatnostādnes un atceļ Lēmumu Nr. 1364/2006/EK, groza Regulu (EK) Nr. 713/2009, Regulu (EK) Nr. 714/2009 un Regulu (EK) Nr. 715/2009 (OV 2013, L 115, 39. lpp.), 12. pantu, kurā ir paredzēta izmaksu pārrobežu sadales iespēja, taču tā to nav darījusi. Tādējādi tā uzskatīja, ka nevar tikt izslēgts, ka starpsavienojumam *Aquind* ir pieejams reglamentētajā sistēmā paredzētais finansiālais atbalsts, un no tā secināja, ka tā nevar ar nepieciešamo pārliecību identificēt tādu risku, kā iemesls ir finanšu atbalsta neesamība, izmantojot reglamentēto sistēmu attiecībā uz minēto starpsavienojumu. Turklāt tā uzskatīja, ka ar ieņēmumiem saistītais risks, ar tirgu saistītais īpašais risks, risks, kas saistīts ar tiešu konkurenci ar citiem starpsavienojumiem, un neskaidrība par ieņēmumiem no pārslodzes, Lielbritānijas tīkla pārrāvumu risks, risks, kas saistīts ar starpsavienojuma *Aquind* būvniecību, kā arī politiskie un makroekonomiskie riski, kas it īpaši ir saistīti ar *Brexit*, nav pietiekami vai nav pierādīti.

7 2018. gada 17. augustā prasītāja šo lēmumu pārsūdzēja *ACER* apelācijas valdē.

8 2018. gada 26. septembrī *ACER* apelācijas valde rīkoja uzklausīšanu, kuras laikā tā tostarp uzklausīja piecu prasītājas uzaicināto ekspertu liecības.

9 Ar 2018. gada 17. oktobra Lēmumu A-001-2018 (turpmāk tekstā – "apelācijas valdes lēmums") *ACER* apelācijas valde apstiprināja aģentūras lēmumu un tādējādi noraidīja lūgumu piešķirt atbrīvojumu attiecībā uz starpsavienojumu *Aquind*. Pirmkārt, tā atgādināja, ka aģentūrai ir rīcības brīvība, izvērtējot, vai ir izpildīti nosacījumi Regulas Nr. 714/2009 17. panta 1. punktā paredzētā atbrīvojuma piešķiršanai, un ka minēto nosacījumu izpildes novērtējums ir sarežģīts. Otrkārt, atsaucoties uz

judikatūru, kurā ir paredzēta ierobežota pārbaude tiesā, ja administrācijas veiktajam vērtējumam ir sarežģīts ekonomisks vai tehnisks raksturs, apelācijas valde norādīja, ka pārbaude apelācijas procedūrā ir ierobežota, ja vērtējumam ir šāds raksturs, un ka tajā ir vienīgi jānosaka, vai aģentūra ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, pārbaudot Regulas Nr. 714/2009 17. panta 1. punktā paredzēto nosacījumu izpildi. Treškārt, noraidot iebildumu, ka aģentūra, novērtējot ar ieguldījumiem saistīto risku, ir ņēmusi vērā iespēju izmantot Regulas Nr. 347/2013 12. pantā paredzēto izmaksu pārrobežu sadales procedūru, apelācijas valde uzskatīja, ka prasītāja nav izpildījusi tai uzlikto pierādīšanas pienākumu, jo tā neesot pierādījusi, ka ar Regulu Nr. 347/2013 paredzētā regulētā sistēma nebūtu bijusi pietiekama, lai veiktu ieguldījumus, un ka līdz ar to bez Regulas Nr. 714/2009 17. pantā paredzētā atbrīvojuma piešķiršanas nekādi ieguldījumi netiktu veikti.

10 Ceturtkārt, izvērtējot prasītājas izvirzīto iebildumu, ka aģentūra esot pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, pieprasot "īpaši augstu riska līmeni", apelācijas valde pēc aģentūras lēmuma 6.6. iedaļas analīzes uzskatīja, ka neviens apstāklis neļauj secināt, ka tā būtu atkāpusies no Regulas Nr. 714/2009 17. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzētā riska kritērija. Apelācijas valde šajā ziņā piebilda, ka aģentūra nav ne minējusi, ka ir nepieciešams īpaši augsts risks, lai varētu piešķirt atbrīvojumu, ne arī izvirzījusi argumentus atbilstoši šādai pieejai.

11 Piektkārt, noraidot iebildumu par apgalvotajiem juridiskajiem ierobežojumiem Francijā, kas traucējot prasītājai izmantot reglamentēto sistēmu, apelācijas valde norādīja, ka Regulas Nr. 714/2009 17. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzētajiem riskiem galvenokārt ir jābūt ar tirgu saistītiem riskiem vai finanšu riskiem un tie neattiecas uz iespējamiem "riskiem", kas izriet no Francijas tiesiskā regulējuma.

12 Sestkārt, apelācijas valde vispirms norādīja, ka prasītājai ir jāsniedz pierādījumi par to, ka bez atbrīvojuma nevienam ieguldītājam, proti, nevienam ieguldītāju veidam, nešķistu rentabli investēt starpsavienojumā *Aquind*, jo atšķirīga juridiska kritērija piemērošana ļautu atbrīvojuma pieprasītājiem apiet Regulas Nr. 714/2009 17. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzēto prasību, mākslīgi ierobežojot potenciālo ieguldītāju loku. Pēc tam tā, pamatojoties uz piemēriem, konstatēja, ka ieguldījumu klimats ieguldījumiem starpsavienojumos Francijas un Apvienotās Karalistes robežzonā ir labvēlīgs. Turklāt, ņemot vērā riskus, kas saistīti ar starpsavienojuma *Aquind* lielumu, tā uzskatīja, ka aģentūra ir pareizi veikusi pārbaudi, kas ietver ieguldījuma iespējamības novērtēšanu, ja atbrīvojuma nebūtu, jo tā nebija apšaubījusi starpsavienojuma *Aquind* virzītāja izvēlēto apmēru, bet drīzāk ir ņēmusi vērā, ka minētais starpsavienojums ietilpst tādu "kopīgu interešu projektu" grupā, kuri, iespējams, konkurēs Francijas un Apvienotās Karalistes robežas zonā, un ir novērtējusi visu šo projektu kopējo lielumu. Visbeidzot tā uzskatīja, ka aģentūra ir pamatoti uzskatījusi, ka prasītāja nav pietiekami pierādījusi, ka apgalvotie virzīšanas un būvniecības riski katrs atsevišķi vai kopā ar citiem riskiem nozīmē, ka atbrīvojuma nepiešķiršanas gadījumā netiks veikti nekādi ieguldījumi.

13 Septītkārt, izvērtējot iebildumu par risku kumulatīvās ietekmes neņemšanu vērā, apelācijas valde uzsvēra, ka aģentūra ir analizējusi katru prasītājas pieteikumā par atbrīvojuma piešķiršanu identificēto risku un ir sniegusi pamatotu katra šī riska novērtējumu, ka prasītāja savā lūgumā piešķirt atbrīvojumu vispār nav minējusi risku kumulatīvo ietekmi un ka tā šo argumentu nav pamatojusi savā apelācijā.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

14 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2018. gada 14. decembrī, prasītāja cēla šo prasību, tajā ietverot lūgumu par prioritāru izskatīšanu atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 67. panta 2. punktam. Iebildumu raksts, replika un atbilde uz repliku tika iesniegti 2019. gada 1. aprīlī, 20. maijā un 4. jūlijā.

15 Ar 2019. gada 17. oktobra lēmumu Vispārējās tiesas priekšsēdētājs, piemērojot Reglamenta 27. panta 3. punktu, nodeva lietu jaunam tiesnesim referentam, kurš darbojas otrajā palātā.

16 Ar 2020. gada 14. februāra lēmumu, kas pieņemts, pamatojoties uz Reglamenta 69. panta a) punktu, Vispārējās tiesas otrās palātas priekšsēdētāja pēc lietas dalībnieku apsvērumu saņemšanas nolēma apturēt lietas izskatīšanu, kamēr tiks pasludināts spriedums lietā C-454/18 *Baltic Cable*. Šī apturēšana beidzās līdz ar sprieduma *Baltic Cable* (C-454/18, EU:C:2020:189) pasludināšanu 2020. gada 11. martā.

17 2020. gada 18. martā lietas dalībnieki šajā kontekstā tika aicināti iesniegt savus iespējamos apsvērumus par 2020. gada 11. marta sprieduma *Baltic Cable* (C-454/18, EU:C:2020:189) ietekmi uz šo prasību. Lietas dalībnieki atbildēja uz šo procesa organizatorisko pasākumu noteiktajā termiņā.

18 Pēc tiesneša referenta ziņojuma Vispārējā tiesa (otrā palāta) 2020. gada 20. aprīlī nolēma sākt mutvārdu procesu, neapmierinot prasītājas lūgumu par lietas prioritāru izskatīšanu.

19 2020. gada 23. aprīļa procesa organizatoriskā pasākuma ietvaros, kas tika veikts, pamatojoties uz Reglamenta 89. pantu, lietas dalībniekiem tika uzdoti divi rakstveida jautājumi, lai sniegtu mutvārdu atbildi tiesas sēdē.

20 Ar 2020. gada 3. un 15. jūnija vēstulēm *ACER* norādīja, ka *COVID 19* izraisītās sanitārās krīzes dēļ tās darbinieki nevar ierasties Luksemburgā mutvārdu paskaidrojumu uzklausīšanai, un lūdza iespēju tikt pārstāvētai ar videokonferences palīdzību. Prasītāja norādīja, ka tai nav nekādu iebildumu pret to, ka *ACER* tiek pārstāvēta ar videokonferences palīdzību.

21 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– atcelt aģentūras apelācijas valdes lēmumu;

– lemt par galvenajiem prasības pieteikumā izvirzītajiem juridiskajiem pamatiem, proti, pirmkārt, ceturto pamatu, kas attiecas uz to, ka aģentūra un apelācijas valde kļūdaini ir uzskatījušas, ka prasītājai, pirms lūgt pieņemt lēmumu saskaņā ar Regulas Nr. 714/2009 17. pantu, vispirms bija jālūdz un jāsaņem lēmums par izmaksu pārrobežu sadali saskaņā ar Regulas Nr. 347/2013 12. pantu, un, otrkārt, sesto pamatu, kas ir balstīts uz to, ka aģentūra un apelācijas valde nav ņēmušas vērā apstākli, ka bez atbrīvojuma prasītājai juridiski nav iespējams ekspluatēt iecerēto starpsavienojumu *Aquind* Francijā;

– atsevišķi lemt par katru no prasības pieteikumā norādītajiem pamatiem, lai izvairītos no jebkādiem citiem iebildumiem par šiem strīdīgajiem punktiem, kad aģentūra pārskatīs atbrīvojuma lūgumu;

– piespriest *ACER* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

22 *ACER* prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– noraidīt prasību kā nepieņemamu, ciktāl tā attiecas uz aģentūras lēmumu;

– noraidīt prasību;

– piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

Par pieņemamību

Par prasības daļas, kas vērsta pret aģentūras lēmumu, pieņemamību

23 *ACER* uzskata, ka prasība, ciktāl tā ir vērsta pret aģentūras lēmumu, ir jāatzīst par nepieņemamu. Uzskatīdama, ka prasība Vispārējā tiesā varēja tikt celta tikai par apelācijas valdes lēmumu, tā izvirza iebildi par nepieņemamību.

24 Prasītāja apgalvo – ja šajā lietā tiktu apmierināti tās prasījumi, *ACER* būs jāveic visi pasākumi, kas ietver sprieduma izpildi, piemērojot LESD 266. pantu. Tā norāda, ka *ACER* neveiktu visus sprieduma izpildes pasākumus, ja tā uzskatītu, ka aģentūras lēmums joprojām ir spēkā, un šī iemesla dēļ prasītāja būtībā uzskata, ka prasība par minēto lēmumu ir jāatzīst par pieņemamu.

25 Lai izvērtētu prasības, kas vērsta pret aģentūras lēmumu, pieņemamību, vispirms ir jāatgādina, ka Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 713/2009 (2009. gada 13. jūlijs), ar ko izveido Energoregulatoru sadarbības aģentūru (OV 2009, L 211, 1. lpp.), 19. apsvērumā ir norādīts, ka "saistībā ar Aģentūras lēmumu pieņemšanas pilnvarām procesuālas vienkāršības labad ieinteresētajām pusēm būtu jānodrošina apstrīdēšanas iespējas Apelācijas valdē, kam vajadzētu būt Aģentūras sastāvā, bet neatkarīgai no Aģentūras administratīvās un regulatīvās struktūras [..]", un piebilsts, ka "apelācijas valdes lēmumus var pārsūdzēt Eiropas Kopienu Tiesā".

26 Turpinājumā ir jāuzsver, ka Regulas Nr. 713/2009 19. panta 1. punktā ir paredzēts, ka "jebkura fiziska vai juridiska persona, tostarp valsts regulatīvās iestādes, var iesniegt apelāciju par lēmumu, kas minēts 7., 8. un/vai 9. pantā un adresēts šai personai [..]". Jānorāda, ka 9. pantā, uz kuru ir atsauce šajā normā, ir minēti "[lēmumi] par atbrīvojumiem, kas paredzēti Regulas [..] Nr. 714/2009 17. panta 5. punktā". Aģentūras lēmums tieši ir lēmums par atbrīvojumu, kas pieņemts, piemērojot Regulas Nr. 714/2009 17. panta 5. punktu.

27 Turklāt ir jānorāda, ka, piemērojot Regulas Nr. 713/2009 19. panta 5. punktu, apelācijas valde var īstenot visas pilnvaras, kas ir aģentūras kompetencē, vai nodot lietu aģentūras kompetentajai struktūrai, kurai būs saistošs apelācijas valdes lēmums.

28 Visbeidzot ir jānorāda, ka Regulas Nr. 713/2009 20. panta 1. punktā ir paredzēts, ka "[Vispārējā] tiesā [..] var celt prasību, apstrīdot Apelācijas valdes lēmumu vai – gadījumos, ja Apelācijas valdei nav tiesību, – Aģentūras lēmumu". Šīs pašas regulas 20. panta 3. punktā ir noteikts, ka "Aģentūrai ir jāveic vajadzīgie pasākumi, lai ievērotu [Vispārējās] tiesas vai Tiesas spriedumu".

29 Šo tiesību normu mērķis ir, pirmkārt, ļaut apelācijas valdei vajadzības gadījumā apmierināt lūgumu, kuru aģentūra ir noraidījusi, un, otrkārt, gadījumā, ja minētā valde atteikumu patur spēkā, tai ļaut skaidri izklāstīt minētā atteikuma pamatā esošos faktiskos un tiesiskos iemeslus, lai Eiropas Savienības tiesa varētu pati veikt tiesiskuma pārbaudi attiecībā uz lēmumu, ar kuru izteikts šis atteikums.

30 Šajā lietā aģentūras lēmums saskaņā ar Regulas Nr. 713/2009 19. pantu varēja tikt pārsūdzēts apelācijas valdē. Tātad tai bija jāpieņem lēmums un šajā nolūkā vajadzības gadījumā jāīsteno aģentūras kompetence.

31 Līdz ar to Vispārējā tiesā var tikt apstrīdēts tikai apelācijas valdes lēmums. Sava lēmuma rezolutīvās daļas 2. punktā apelācijas valde skaidri norādīja, ka "šis lēmums" – proti, apelācijas valdes lēmums – var tikt pārsūdzēts saskaņā ar LESD 263. pantu divu mēnešu laikā no tā publicēšanas *ACER* interneta vietnē vai no tā paziņošanas prasītājai.

32 Šajā kontekstā un pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, funkcionālā turpinātība starp *ACER* pārbaudes iestādēm un apelācijas valdi – kas ļautu pēdējai minētajai īstenot minēto pārbaudes struktūru kompetenci – tomēr nenozīmē, ka Vispārējā tiesa var atcelt sākotnējo lēmumu. Prasība atcelt aģentūras lēmumu ir jāinterpretē kā tāda, kas faktiski ir vērsta uz to, lai Vispārējā tiesa pieņemtu lēmumu, kurš apelācijas valdei būtu bijis jāpieņem, izskatot apelāciju. Taču ir jāatgādina, ka, lai arī Vispārējā tiesa, izmantojot tai piešķirtās grozīšanas pilnvaras, var grozīt apelācijas institūciju lēmumus (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2004. gada 8. jūlijs, *MFE Marienfelde*/ITSB - *Vétoquinol* (*HIPOVITON*), T-334/01, EU:T:2004:223, 19. punkts; 2007. gada 12. septembris, *Koipe*/ITSB – *Aceites del Sur* (*La Española*), T-363/04, EU:T:2007:264, 29. un 30. punkts, un 2009. gada 11. februāris, *Bayern Innovativ*/ITSB – *Life Sciences Partners Perstock* (*LifeScience*), T-413/07, nav publicēts, 15. un 16. punkts), tā tomēr šādi var rīkoties tikai gadījumā, kad tai šādas pilnvaras ir paredzējis likumdevējs. Tomēr ir jākonstatē, ka ne no Regulas Nr. 713/2009, ne no Regulas Nr. 714/2009 normām neizriet, ka likumdevējs būtu vēlējies Vispārējai tiesai piešķirt šādas grozīšanas pilnvaras.

33 No tā izriet, ka prasītāja nevar prasīt atcelt aģentūras lēmumu (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2014. gada 11. decembris, *Heli-Flight*/EASA, T-102/13, EU:T:2014:1064, 30. punkts).

34 Līdz ar to prasība, ciktāl tā ir vērsta pret aģentūras lēmumu, ir jāatzīst par nepieņemamu.

Par prasījumu otrās un trešās daļas pieņemamību

35 Ar otro un trešo prasījumu daļu prasītāja būtībā lūdz Vispārējo tiesu lemt par galvenajiem prasības pieteikumā izvirzītajiem juridiskajiem pamatiem.

36 Vispirms ir jāatgādina, ka Savienības tiesa jebkurā brīdī pēc savas ierosmes var pārbaudīt, vai pastāv kāds absolūts šķērslis tiesas procesam, kuru vidū saskaņā ar judikatūru ir arī prasības pieņemamības nosacījumi. Tādējādi tiesas pārbaude nav ierobežota ar absolūtiem, lietas dalībnieku norādītiem tiesvedības šķēršļiem (spriedums, 2019. gada 11. jūlijs, *Gollnisch*/Parlaments, T-95/18, nav publicēts, EU:T:2019:507, 35. punkts).

37 Tāpat ir jāuzsver, ka, atbildot uz 2020. gada 23. aprīļa procesa organizatorisko pasākumu, kas atgādināts šī sprieduma 19. punktā, lietas dalībnieki tiesas sēdē iesniedza savus apsvērumus par prasības pieteikumā ietvertā otrā un trešā prasījuma pieņemamību, ņemot vērā 1996. gada 11. jūlija spriedumu *Bernardi*/Parlaments (T-146/95, EU:T:1996:105, 23. punkts) un 2017. gada 17. februāra spriedumu *Mayer*/*EFSA* (T-493/14, EU:T:2017:100, 37. punkts).

38 Prasības atcelt tiesību aktu ietvaros lūgumi tikai par to, lai tiktu konstatēti faktiskie vai tiesiskie jautājumi, paši par sevi nevar būt pamatoti prasījumi (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1996. gada 11. jūlijs, *Bernardi*/Parlaments, T-146/95, EU:T:1996:105, 23. punkts, un 2017. gada 17. februāris, *Mayer*/*EFSA*, T-493/14, EU:T:2017:100, 37. punkts).

39 Šajos divos prasījumos uzskaitīto elementu analīze nevar notikt neatkarīgi no apstrīdētā akta tiesiskuma pārbaudes, kas tiek veikta saistībā ar prasījumiem atcelt apelācijas valdes lēmumu. Tātad tie paši par sevi nevar būt prasījumi.

40 Tādēļ šīs abas prasījumu daļas ir jānoraida kā nepieņemamas.

Par lietas būtību

41 Prasītāja savas prasības pamatojumam izvirza deviņus pamatus. Pirmais pamats ir par kļūdu attiecībā uz *ACER* rīcības brīvību piešķirt atbrīvojumu saskaņā ar Regulas Nr. 714/2009 17. panta 1. punktu. Otrais pamats ir balstīts uz kļūdainu šīs pašas tiesību normas interpretāciju, saskaņā ar kuru

atbrīvojuma piešķiršana nevar būt tikai galējais risinājums. Trešais pamats ir balstīts uz kļūdainu atbrīvojuma piešķiršanai prasītā pierādīšanas pienākuma un apjoma novērtējumu. Ar ceturto pamatu prasītāja apstrīd apelācijas valdes veikto saiknes starp Regulas Nr. 714/2009 17. panta 1. punktu un Regulas Nr. 347/2013 12. pantu interpretāciju, un līdz ar to tā šaubās par iespēju, ka uz tās starpsavienojuma projektu varētu attiekties izmaksu pārrobežu sadales procedūra, un uzskata, ka ar izmaksu pārrobežu sadales procedūru saistītie riski nav tikuši ņemti vērā. Ar piekto pamatu tiek apgalvots, ka ir pārkāpts tiesiskās drošības princips un tiesiskās paļāvības aizsardzības princips. Sestais pamats ir balstīts uz Francijas tiesībās radītā juridiskā šķēršļa kā riska neņemšanu vērā. Septītais pamats ir balstīts uz *ACER* atteikumu ņemt vērā vajadzību nodrošināt ilgtermiņa ieņēmumus. Astotais pamats ir balstīts uz kļūdainu Regulas Nr. 714/2009 17. panta 1. punkta b) apakšpunkta piemērošanu, jo nav ņemta vērā konkrēto risku, kas saistīti ar starpsavienojumu, vispārējā ietekme. Ar devīto pamatu apelācijas valdei tiek pārmests, ka tā sarežģītos tehniskos un ekonomiskos vērtējumus ir pārbaudījusi tikai ierobežotā apmērā.

42 Vispārējā tiesa uzskata par lietderīgu vispirms izvērtēt devīto pamatu, ņemot vērā tā īpašo raksturu saistībā ar to, kā apelācijas valde īsteno savu kompetenci pārbaudīt aģentūras lēmumus.

Par devīto pamatu, kas balstīts uz aģentūras lēmuma nepietiekamu pārbaudi

43 Ar devīto pamatu prasītāja būtībā pārmet apelācijas valdei, ka, izskatot tās sūdzību, tā, veicot pārbaudi, ir izskatījusi tikai acīmredzamu kļūdu vērtējumā, un apgalvo, ka šāda ierobežota pārbaude esot Regulas Nr. 713/2009 19. panta 5. punkta pārkāpums.

44 Savukārt *ACER* uzskata, ka Regulas Nr. 713/2009 19. panta 5. punktā apelācijas valdei nekādā gadījumā nav noteikts pienākums veikt tādu pašu pārbaudi, kādu veic aģentūra, un ka tādējādi tā var brīvi neizskatīt lietu tikpat detalizēti, kā to darītu aģentūra. Tā uzskata, ka apelācijas valdei ir novērtējuma brīvība, lai noteiktu, vai ir izpildīti Regulas Nr. 714/2009 17. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzētie nosacījumi. Šajā ziņā tā norāda, ka saskaņā ar judikatūru vērtējumi, kas ietver sarežģītus ekonomiskus un tehniskus jautājumus, apelācijas ietvaros tiek pārbaudīti tikai attiecībā uz acīmredzamām kļūdām. Tā uzsver, ka Regulas Nr. 713/2009 19. pants turklāt neliedz apelācijas valdei akceptēt aģentūras veiktos tehniskos un ekonomiskos vērtējumus. Ņemot vērā sarežģītos ekonomiskos un tehniskos jautājumus, procesuālās ekonomijas principu un Regulas Nr. 713/2009 19. panta 2. punktā paredzēto īso termiņu, apelācijas valde nevarot veikt tik padziļinātu pārbaudi kā aģentūras veiktā pārbaude un varot aprobežoties vien ar lēmumu par to, vai aģentūra nav pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā. Tā norāda – prasītāja nav pierādījusi, ka padziļinātas pārbaudes rezultāts būtu citāds, un ekspertu liecības, uz kurām atsaucas prasītāja, ir pienācīgi ņemtas vērā un novērtētas. Tā arī apgalvo, ka pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, uzdot jautājumus *CRE* nebija lietderīgi, jo apelācijas valdes lēmums nebija atkarīgs no tās atbildes uz jautājumiem par iespēju Francijā izmantot saskaņā ar Regulas Nr. 347/2013 12. pantu reglamentēto sistēmu un par ierobežojumu saderību ar Savienības tiesībām.

45 Galvenais jautājums, kas uzdots ar šo pamatu, ir par to, vai apelācijas valdes veiktā aģentūras lēmuma pārbaude atbilst Regulas Nr. 713/2009 noteikumiem par minētās apelācijas valdes pilnvarām.

46 Iesākumā un pirmkārt, ir jāatgādina, ka attiecībā uz Savienības iestāžu īstenotās pārbaudes intensitāti pastāvīgajā judikatūrā ir teikts, ka tad, kad tām ir plaša rīcības brīvība, it īpaši attiecībā uz ļoti sarežģītu zinātnisku un tehnisku faktu izvērtēšanu, lai noteiktu veicamo pasākumu veidu un apmēru, Savienības tiesai vienīgi ir jāpārbauda, vai šīs izvērtēšanas pilnvaras nav īstenotas, acīmredzami kļūdaini vai nepareizi izmantojot pilnvaras, kā arī vai šīs iestādes nav acīmredzami pārsniegušas savas rīcības brīvības robežas (rīkojums, 2014. gada 4. septembris, *Rütgers Germany* u.c./*ECHA*, C-290/13 P, nav publicēts, EU:C:2014:2174, 25. punkts, un spriedums, 2013. gada 14. novembris, *ICdA* u.c./Komisija, T-456/11, EU:T:2013:594, 45. punkts). Tas pats attiecas uz sarežģītiem

ekonomiska rakstura jautājumiem, kad Savienības tiesas pārbaude šādā gadījumā ir ierobežota (spriedumi, 2010. gada 2. septembris, Komisija/*Scott*, C-290/07 P, EU:C:2010:480, 66. punkts, un 2017. gada 9. marts, *Ellinikos Chrysos*/Komisija, C-100/16 P, EU:C:2017:194, 18. un 19. punkts).

47 Otrkārt, ir jānosaka apelācijas valdes par aģentūras lēmumu veiktās pārbaudes intensitāte. Tieši pamatojoties uz 2005. gada 15. februāra spriedumu Komisija/*Tetra Laval* (C-12/03 P, EU:C:2005:87, 39. punkts), 2012. gada 21. jūnija spriedumu *BNP Paribas* un *BNL*/Komisija (C-452/10 P, EU:C:2012:366, 103. punkts) un 2007. gada 17. septembra spriedumu *Microsoft*/Komisija (T-201/04, EU:T:2007:289, 95. punkts), kuros ir paredzēta ierobežota pārbaude tiesā, ja administrācijas veiktajam vērtējumam ir sarežģīts ekonomisks vai tehnisks raksturs, apelācijas valde sava lēmuma 51. un 52. punktā ir norādījusi, ka pārsūdzības gadījumā pārbaude ir ierobežota, jo vērtējumiem ir tieši šāds raksturs, un ka tādējādi tai esot jāaprobežojas vienīgi ar pārbaudi par to, vai aģentūra ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, izvērtējot Regulas Nr. 714/2009 17. panta 1. punktā paredzēto nosacījumu izpildi.

48 Tādējādi apelācijas valde, balstot savu apgalvojumu judikatūrā, nepārprotami ir norādījusi, ka tās veiktā pārbaude attiecībā uz sarežģītiem ekonomiskiem un tehniskiem vērtējumiem ir tikpat intensīva kā ierobežotā pārbaude, ko par tādiem pašiem vērtējumiem veic Savienības tiesa.

49 Ņemot vērā šos divus ievada apsvērumus, ir jāizvērtē *ACER* aizstāvētā pieeja, saskaņā ar kuru apelācijas valdes veiktā pārbaude par sarežģītiem tehniskiem un ekonomiskiem vērtējumiem var būt līdzvērtīga ierobežotai pārbaudei Savienības tiesā.

50 Tas, ka apelācijas valde ir ierobežojusi pārbaudes intensitāti attiecībā uz aģentūras lēmumu par lūgumu piešķirt atbrīvojumu saskaņā ar Regulas Nr. 714/2009 17. panta 1. punktu, ir juridiski kļūdaini vairākos aspektos.

51 Pirmkārt, ir jāuzsver, ka *ACER* apelācijas valdes izveide iekļaujas Savienības likumdevēja veicinātā virzībā, kuras mērķis ir paredzēt mehānismu "apelācijas institūcijas" izmantošanai Savienības aģentūrās, ja tām ir piešķirtas būtiskas pilnvaras pieņemt lēmumus par sarežģītiem tehniskiem vai zinātniskiem jautājumiem, kas tieši ietekmē attiecīgo pušu tiesisko stāvokli. Apelācijas institūcijas sistēma šajā ziņā ir piemērots līdzeklis pēdējo minēto tiesību aizsardzībai kontekstā, kurā, kā atgādināts iepriekš 46. punktā, no pastāvīgās judikatūras izriet, ka Savienības tiesas kontrolei ir jāaprobežojas ar pārbaudi par to, vai, īstenojot plašo novērtējuma brīvību attiecībā uz sarežģītiem zinātniskiem, tehniskiem un ekonomiskiem faktiem, nav pieļauta acīmredzama kļūda vai pilnvaru nepareiza izmantošana.

52 Šajā ziņā, otrkārt, noteikumi par *ACER* apelācijas valdes organizāciju un pilnvarām ļauj konstatēt, ka šī apelācijas institūcija nav izveidota, lai ierobežoti pārbaudītu sarežģītus tehniskus un ekonomiskus vērtējumus.

53 Proti, pirmām kārtām, jāuzsver, ka Regulas Nr. 713/2009 18. panta 1. punktā bija paredzēts, ka apelācijas valdē ir seši locekļi un seši aizstājēji, kurus ieceļ no pašreizējiem vai bijušajiem valstu regulatīvo iestāžu, konkurences iestāžu vai citu valsts vai Savienības iestāžu vadošajiem darbiniekiem "ar attiecīgu pieredzi enerģētikas nozarē". Tādējādi Savienības likumdevējs ir vēlējies piešķirt *ACER* apelācijas valdei nepieciešamās ekspertzināšanas, lai tā varētu pati veikt izvērtējumu par zinātniskiem faktiskajiem apstākļiem saistībā ar enerģētiku. Ir jānorāda, ka tāds mērķis bija, arī veidojot citas Savienības aģentūras, piemēram, Eiropas Aviācijas drošības aģentūru (*EASA*) vai arī Eiropas Ķimikāliju aģentūru (*ECHA*), kuru apelācijas padomes veido eksperti, kuru kvalifikācija atspoguļo attiecīgo jomu specifiku.

54 Otrām kārtām, apelācijas valdes pilnvaras, kas ir aprakstītas Regulas Nr. 713/2009 19. panta 5. punktā, arī liecina par pārbaudi, kas nav tāda, kuru Savienības tiesa veic attiecībā uz sarežģītiem vērtējumiem. Vispirms tajā ir paredzēts, ka apelācijas valde var vai nu īstenot visas pilnvaras, kas ietilpst aģentūras

kompetencē, vai arī nodot lietu kompetentai aģentūras struktūrai pārsūdzības turpmākai izskatīšanai, un šai struktūrai ir saistošs apelācijas valdes lēmums. Faktiski šajā tiesību normā ir vienīgi reglamentēta kompetence, kas piemīt apelācijas valdei, konstatējot, ka apelācija tajā ir pamatota. Īstenojot šīs pilnvaras, šai valdei ir jāizvērtē, vai tās rīcībā esošā informācija, izskatot apelāciju, tai ļauj pieņemt pašai savu lēmumu (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2019. gada 20. septembris, *BASF Grenzach/ECHA*, T-125/17, EU:T:2019:638, 66. un 118. punkts).

55 Tādējādi ir jānorāda, ka apelācijas valdei būtībā saskaņā ar Regulas Nr. 713/2009 19. pantu ir ne tikai visas *ACER* pilnvaras, bet arī pilnvaras, kas tai ir piešķirtas kā aģentūras apelācijas institūcijai. Ja apelācijas valde izvēlas nodot lietu atpakaļ aģentūrai, tā var virzīt minētās aģentūras pieņemtos lēmumus, jo pēdējai minētajai ir saistošs apelācijas valdes pamatojums.

56 Turklāt saskaņā ar Regulas Nr. 713/2009 19. panta 1. punktu jebkura fiziska vai juridiska persona, tostarp valsts regulatīvās iestādes, var iesniegt apelāciju par lēmumu, kas minēts šīs pašas regulas 7., 8. vai 9. pantā un kas ir adresēts šai personai vai skar šo personu tieši vai individuāli. No šīs tiesību normas neizriet – tas, ka aģentūra ir pārkāpusi Savienības tiesību aktus, būtu tajā izskatāmās apelācijas pieņemamības nosacījums. Tādējādi – un atšķirībā no Savienības tiesas – apelācijas valdes kompetencē, veicot pamatotības pārbaudi, ir atcelt vai aizstāt aģentūras lēmumus, pamatojoties vienīgi uz tehniskiem un ekonomiskiem apsvērumiem.

57 Trešām kārtām, Regulas Nr. 713/2009 20. pants liecina arī par likumdevēja vēlmi piešķirt apelācijas valdei stingrākas kontroles pilnvaras nekā ierobežotās pārbaudes pilnvaras. Atbilstoši šai normai "saskaņā ar [LESD 263.] pantu [Vispārējā] tiesā vai Tiesā var celt prasību, apstrīdot Apelācijas valdes lēmumu vai – gadījumos, ja Apelācijas valdei nav tiesību, – Aģentūras lēmumu".

58 No šīs tiesību normas, kā arī no iepriekš 25.–34. punktā izklāstītās argumentācijas izriet, ka attiecībā uz lūgumiem piešķirt atbrīvojumu var celt prasību Vispārējā tiesā tikai par apelācijas valdes lēmumiem, kas pieņemti saskaņā ar Regulas Nr. 713/2009 19. panta 1. punktu un Regulas Nr. 714/2009 17. panta 5. punktu. Tas, ka prasītāja nav tiesīga apstrīdēt aģentūras lēmumu Savienības tiesā, nostiprina secinājumu, ka apelācijas valde nevar veikt ierobežotu pārbaudi attiecībā uz minēto aģentūras lēmumu, kas ir līdzvērtīga pārbaudei Savienības tiesā. Ja apelācijas valdes veiktā pārbaude par sarežģītiem tehniskiem un ekonomiskiem vērtējumiem būtu tikai ierobežota, tas nozīmētu, ka Vispārējā tiesa īsteno ierobežotu kontroli pār lēmumu, kas pats ir ierobežotas pārbaudes rezultāts. Ir acīmredzams, ka "ierobežotas pārbaudes par ierobežotu pārbaudi" sistēma nepiedāvā efektīvas tiesību aizsardzības tiesā garantijas, kas būtu jānodrošina uzņēmumiem, kuru pieteikums par atbrīvojuma piemērošanu, kas iesniegts saskaņā ar Regulas Nr. 714/2009 17. panta 1. punktu, ir ticis noraidīts.

59 Treškārt, Regulas Nr. 713/2009 19. panta 6. punktā būtībā ir paredzēts, ka apelācijas valdei ir jāpieņem tās iekšienē piemērojamās organizatoriskās un procesuālās normas. Ir jānorāda, ka *ACER* apelācijas valdes 2011. gada 1. decembrī pieņemtā Lēmuma Nr. 1-2011, ar ko nosaka apelācijas valdes organizatoriskos un procesuālos noteikumus, 8. panta 1. punkta e) apakšpunktā ir paredzēts, ka apelācijas procesuālajā dokumentā ir jāietver "tiesību pamati" un izvirzītie faktiskie un tiesību argumenti. Šī tiesību norma nevar attaisnot to, ka apelācijas valdes veiktā pārbaude ir tikai ierobežota. Tas, ka Savienības likumdevējs Regulas Nr. 713/2009 19. panta 5. punktā ir skaidri paredzējis, ka apelācijas valdei ir tādas pašas pilnvaras kā pašai *ACER*, apstiprina, ka tas ir vēlējies tai uzticēt uzdevumu veikt aģentūras lēmumu pārbaudi ar intensitāti, kas nevar būt tikai ierobežota.

60 Šajā ziņā ir jāuzsver, ka Lēmuma Nr. 1-2011 20. pantā "Kompetence" bija paredzēts, ka apelācijas valde var īstenot visas aģentūras kompetencē ietilpstošās pilnvaras. Pieņemot šo tiesību normu, apelācijas valde savos organizatoriskajos un procesuālajos noteikumos pārņēma tai ar Regulas Nr. 713/2009 19. panta 5. punktu piešķirtās kontroles pilnvaras, kuras nevar reducēt līdz pilnvarām pārbaudīt, vai nav pieļauta acīmredzama kļūda vērtējumā. Šajā ziņā ir lietderīgi konstatēt, ka 2019. gada 5. oktobrī apelācijas valde ierobežoja savas pilnvaras, grozot minēto 20. pantu (tagad – 21. pants). Tagad apelācijas valde tikai apstiprina aģentūras lēmumu vai nodod lietu

kompetentai aģentūras struktūrai. Tātad vairs nav runas par "visu aģentūras kompetencē ietilpstošo pilnvaru īstenošanu". Neskarot iespējamo pretrunu ar Regulu Nr. 713/2009, par šo tiesību normu, ar kuru apelācijas valde katrā ziņā ir ierobežojusi savas pilnvaras, ir jākonstatē, ka tā vēl nebija piemērojama brīdī, kad tika pieņemts apelācijas valdes lēmums.

61 Ceturtkārt, Vispārējā tiesa uzskata, ka judikatūra, saskaņā ar kuru sarežģīti tehniski, zinātniski un ekonomiski vērtējumi ir pakļauti ierobežotai pārbaudei Savienības tiesā, nav piemērojama pārbaudei, ko veic Savienības aģentūru apelācijas institūcijas. Saistībā ar *ECHA* apelācijas padomi tostarp jau ir ticis nospriests, ka pārbaude, ko šī apelācijas padome ir veikusi attiecībā uz *ECHA* lēmumā ietvertajiem zinātniska rakstura vērtējumiem, nav ierobežota ar acīmredzamu kļūdu esamības pārbaudi, bet, gluži pretēji, tās locekļu juridisko un zinātnisko kompetenču dēļ minētajai padomei ir jāpārbauda, vai ar apelācijas iesniedzēja izvirzītajiem argumentiem var pierādīt, ka apsvērumi, uz kuriem ir balstīts minētais *ECHA* lēmums, ir bijuši kļūdaini (spriedums, 2019. gada 20. septembris, *BASF Grenzach*/*ECHA*, T-125/17, EU:T:2019:638, 87.–89. punkts). Tādējādi apelācijas valdes veiktās pārbaudes intensitāte ir lielāka par Savienības tiesas veiktās pārbaudes intensitāti (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2019. gada 20. septembris, *BASF Grenzach*/*ECHA*, T-125/17, EU:T:2019:638, 124. punkts). Šādi rīkodamās, Vispārējā tiesa būtībā ir apstiprinājusi, ka aģentūrās izveidoto apelācijas institūciju raksturam būtu pretrunā, ja tās īstenotu ierobežotu pārbaudi, kas ir paredzēta vienīgi Savienības tiesām.

62 Šajā ziņā ir jānorāda, ka, atbildot uz 2020. gada 23. aprīļa procesa organizatorisko pasākumu, ar kuru lietas dalībniekiem tika lūgts iesniegt savus apsvērumus par 2019. gada 20. septembra sprieduma *BASF Grenzach*/*ECHA* (T-125/17, EU:T:2019:638) 87.–89. un 124. punktu, *ACER* tiesas sēdē norādīja, ka šī judikatūra nav attiecināma uz apelācijas valdi, kura pilnībā atšķiras no *ECHA* apelācijas padomes.

63 Pirmkārt, *ACER* atsaucas uz to, ka *ECHA* apelācijas padomes locekļi ir juridiski un tehniski kvalificēti un nodarbināti uz pilnu darba laiku un ka viņi var saņemt atbalstu no vienpadsmit pilna darba laika personāla locekļiem, lai nodrošinātu juridisko un sekretariāta palīdzību. Tā uzskata, ka apelācijas valdes gadījumā tas tā nav, jo tās sastāvā esot tikai seši locekļi, kuriem ir pieredze enerģētikas jomā – kas, pēc tās domām, negarantētu, ka apelācijas valdei būtu pieejamas visas atbilstošās ekspertzināšanas visu attiecīgo sarežģīto faktu novērtēšanai –, ka minētie locekļi neesot nodarbināti pilnu darba laiku un saņem tikai simbolisku atlīdzību un ka apelācijas valdei palīdz tikai divi juristi.

64 Šiem argumentiem nevar piekrist. Proti, pretēji tam, ko apgalvo *ACER*, *ECHA* apelācijas padomes sastāvs un pilnvaras ir salīdzināmi ar apelācijas valdes sastāvu un pilnvarām.

65 Pirmām kārtām, gan *ECHA* apelācijas padomes locekļi, gan *ACER* apelācijas valdes locekļi tiek izvēlēti, pamatojoties uz Eiropas Komisijas piedāvāto kandidātu sarakstu, kam ir nepieciešamā pieredze un kompetence attiecīgajās nozarēs. Attiecībā uz *ECHA* apelācijas padomi saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 1907/2006 (2006. gada 18. decembris), kas attiecas uz ķimikāliju reģistrēšanu, vērtēšanu, licencēšanu un ierobežošanu (*REACH*), un ar kuru izveido Eiropas Ķimikāliju aģentūru, groza Direktīvu 1999/45/EK un atceļ Padomes Regulu (EEK) Nr. 793/93 un Komisijas Regulu (EK) Nr. 1488/94, kā arī Padomes Direktīvu 76/769/EEK un Komisijas Direktīvu 91/155/EEK, Direktīvu 93/67/EEK, Direktīvu 93/105/EK un Direktīvu 2000/21/EK (OV 2006, L 396, 1. lpp.), 89. panta 3. punktu "priekšsēdētāju, abus locekļus un vietniekus [..] izraugās no Komisijas pieņemta kvalificētu kandidātu saraksta, balstoties uz attiecīgo pieredzi un kompetenci ķīmiska drošuma, dabaszinātņu vai reglamentatīvu un juridisku procedūru jomā". Attiecībā uz *ACER* apelācijas padomi šī sprieduma 53. punktā tika uzsvērts, ka atbilstoši Regulas Nr. 713/2009 18. panta 1. punkta pirmajam teikumam tajā "ir seši locekļi un seši aizstājēji, kurus ieceļ no pašreizējiem vai bijušajiem valstu regulatīvo iestāžu, konkurences iestāžu vai citu valsts vai Kopienas iestāžu vadošajiem darbiniekiem ar attiecīgu pieredzi enerģētikas nozarē". No šiem noteikumiem ir jāsecina, ka likumdevējs gan *ECHA* apelācijas padomei, gan *ACER* apelācijas valdei ir vēlējies uzticēt nepieciešamās ekspertzināšanas, lai tās varētu pašas izvērtēt sarežģītus zinātniskus, tehniskus un ekonomiskus jautājumus.

66 Turklāt tas, ka *ECHA* apelācijas padomes locekļi atšķirībā no *ACER* apelācijas valdes locekļiem ir nodarbināti uz pilnu laiku, nekādi neietekmē viņu pārbaudes intensitāti. *ECHA* apelācijas padomes nepieciešamība pēc pastāvīgas administratīvās organizācijas var tikt izskaidrota ar izskatāmo lietu apjomu, kas ir daudz lielāks nekā *ACER* apelācijas valdei iesniegto lietu apjoms. Vispārīgāk runājot, ir jānorāda, ka *ACER* ir jāveic visi iekšējie organizatoriskie pasākumi, kas nepieciešami, lai novirzītu tās rīcībā esošos līdzekļus Regulā Nr. 713/2009 noteikto mērķu sasniegšanai. Tomēr minēto mērķu īstenošana pati par sevi nenozīmē pastāvīgas apelācijas valdes izveidi.

67 Otrām kārtām, ir jānorāda, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1907/2006 93. panta 3. punktu *ECHA* apelācijas padome "var īstenot visas pilnvaras, kas ir Aģentūras kompetencē, vai nodot lietu kompetentai Aģentūras struktūrai – veikt papildu darbības". Tāpat kā izriet no šī sprieduma 27. punkta, *ACER* apelācijas valde var "vai nu īstenot visas pilnvaras, kas ietilpst aģentūras kompetencē, vai arī nodot lietu kompetentai aģentūras struktūrai", kurai apelācijas valdes lēmums ir saistošs. Tādējādi no šīm tiesību normām izriet, ka šīm apelācijas institūcijām piešķirtās pilnvaras ir līdzīgas un šīs institūcijas pārbauda zinātniskus, tehniskus un ekonomiskus vērtējumus ne tikai attiecībā uz acīmredzamām kļūdām vērtējumā.

68 Otrkārt, *ACER* norāda, ka – atšķirībā no *ECHA* un trim citām Savienības aģentūrām – uz to neattiecas Eiropas Savienības Tiesas statūtu 58.a pantā paredzētais apelācijas sūdzību iepriekšējas pieļaujamības atzīšanas mehānisms un ka tas nozīmējot, ka apelācijas valdes veiktā aģentūras lēmumu pārbaude atšķiras no *ECHA* apelācijas padomes veiktās pārbaudes. Šis arguments ir jānoraida, jo Eiropas Savienības Tiesas statūtu 58.a pantam nav nekādas saistības ar tās pārbaudes intensitāti, kura ir jāveic apelācijas padomēm Savienības aģentūrās.

69 Līdz ar to apelācijas valdes veiktā pārbaude attiecībā uz sarežģītu tehnisku un ekonomisku vērtējumu, kas ietverts aģentūras lēmumā par lūgumu piešķirt atbrīvojumu saskaņā ar Regulas Nr. 714/2009 17. panta 1. punktu, nav jāaprobežo tikai ar pārbaudi par acīmredzamas kļūdas vērtējumā esamību. Gluži pretēji, pamatojoties uz savu locekļu ekspertizināšanām, minētajai valdei ir jāpārbauda, vai prasītājas izvirzītie argumenti var pierādīt, ka apsvērumos, ar kuriem ir pamatots minētais *ACER* lēmums, ir pieļautas kļūdas.

70 Veicot tikai ierobežotu pārbaudi, apelācijas valde faktiski veica nepietiekamas intensitātes pārbaudi, ņemot vērā likumdevēja piešķirtās pilnvaras, un līdz ar to tā savu novērtējuma brīvību ir izmantojusi ierobežoti un nepilnīgi. No tā izriet, ka vienīgais akts, kas ir pieņemts, pilnībā īstenojot administrācijai piešķirto novērtējuma brīvību, ir aģentūras lēmums. Šī sprieduma 25.–34., 57. un 58. punktā jau atgādināto iemeslu dēļ Savienības tiesa var pārbaudīt vienīgi apelācijas valdes lēmumu. Tādējādi Vispārējā tiesa nevar pārbaudīt iespējamās acīmredzamās kļūdas vērtējumā, ko aģentūra varētu būt pieļāvusi sarežģītos tehniskos un ekonomiskos vērtējumos, jo tās noteikti var attiekties tikai uz sākotnējo lēmumu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2014. gada 11. decembris, *Heli-Flight/AESA*, T-102/13, EU:T:2014:1064, 32. punkts).

71 Ņemot vērā šos apstākļus, ir jāuzskata, ka apelācijas valde ir pieļāvusi tiesību kļūdu, sava lēmuma 52. punktā uzskatot, ka attiecībā uz tehniska vai sarežģīta rakstura vērtējumiem tā varēja veikt ierobežotu pārbaudi un tādējādi tikai noteikt, vai aģentūra ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu Regulas Nr. 714/2009 17. panta 1. punktā paredzēto nosacījumu izpildes vērtējumā.

72 Neviens no *ACER* argumentiem nevar atspēkot šo secinājumu.

73 Pirmkārt, *ACER* atsaucas uz to, ka atšķirībā no *ECHA* apelācijas padomes, kurai nav saistošs maksimālais procesa ilgums, apelācijas valdei apelācija ir jāizskata divu mēnešu termiņā, kas paredzēts Regulas Nr. 713/2009 19. panta 2. punktā, un tātad tā nevar veikt padziļinātu pārbaudi.

74 Ņemot vērā iepriekš 51.–69. punktā izklāstītos apsvērumus, divu mēnešu ierobežotais termiņš, kas ir apelācijas valdes rīcībā, lai izvērtētu apelāciju, nav pietiekams arguments, lai padarītu uzskatāmu likumdevēja nodomu aprobežot tās veikto pārbaudi ar acīmredzamām kļūdām vērtējumā.

75 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka apelācijas izskatīšana nav neierobežota un ka ir jānošķir apelācijas valdes "pārbaudes apjoms" un "pārbaudes intensitāte".

76 Attiecībā uz apelācijas valdes veiktās "pārbaudes apjomu" Regulas Nr. 713/2009 19. pantā būtībā ir paredzēts, ka tā aprobežojas ar pārbaudi, vai apelācijas iesniedzēja izvirzītie argumenti var pierādīt kļūdas, kas ietekmē apstrīdēto lēmumu, esamību.

77 Pirmām kārtām, ir jānorāda, ka procedūrai apelācijas valdē ir sacīkstes raksturs. Puses tiek aicinātas iesniegt apsvērumus par citu apelācijas procesā iesaistīto pušu paziņojumiem, un tās var mutiski izteikt savus apsvērumus.

78 Otrām kārtām, apelācijā ir jānorāda motīvi, ar kuriem tā ir pamatota. Tādējādi procesa apelācijas valdē priekšmetu nosaka apelācijas iesniedzēja izvirzītie pamati. Izvērtējot šādas apelācijas pamatotību, šī valde tādējādi vienīgi izvērtē, vai apelācijas iesniedzēja izvirzītie pamati var pierādīt, ka tajā apstrīdētajā lēmumā ir pieļautas kļūdas.

79 Procedūras apelācijas valdē sacīkstes raksturu neatspēko Regulas Nr. 713/2009 19. panta 5. punkts, kurā ir noteikts, ka apelācijas valde var īstenot visas pilnvaras, kas ir aģentūras kompetencē, vai nodot lietu kompetentajai aģentūras struktūrai attiecīgu darbību veikšanai. Faktiski šajā tiesību normā ir vienīgi reglamentēta kompetence, kas piešķirta apelācijas valdei, konstatējot, ka apelācija tajā ir pamatota. Tajā minētajai valdei ir piešķirta rīcības brīvība, kuras īstenošanas ietvaros tai ir jāizvērtē, vai apstākļi, kas ir tās rīcībā, izskatot apelāciju, tai ļauj pieņemt pašai savu lēmumu. Turpretī šajā normā nav reglamentēts minētajai padomei veicamās pārbaudes apmērs par tajā iesniegtās apelācijas pamatotību (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2019. gada 20. septembris, *BASF Grenzach/ECHA*, T-125/17, EU:T:2019:638, 66. un 118. punkts).

80 Tādējādi apelācijas valdē celtas apelācijas par aģentūras lēmumu saistībā ar Regulas Nr. 714/2009 17. panta 1. punktā paredzētā atbrīvojuma piemērošanu priekšmets var būt vienīgi pārbaude, vai apelācijas iesniedzēja norādītie apstākļi var pierādīt, ka šajā lēmumā ir pieļautas kļūdas. Tātad atšķirībā no *EUIPO* apelācijas padomēm apelācijas valdei nav jāveic pārbaude *de novo*.

81 No tā izriet, ka, runājot par veicamās "pārbaudes intensitāti", kļūdu vērtējumā esamība ir jāpārbauda tikai atbilstoši apelācijas iesniedzēja izvirzītiem jautājumiem un tādējādi tā nesniedzas ārpus apelācijas robežām un arī neattiecas uz sarežģītiem ekonomiskiem un tehniskiem jautājumiem, kuri nav minēti apelācijā un uz kuriem neattiecas tās iesniedzēja sniegtie pierādījumi.

82 Turklāt ir jāatgādina, ka, ņemot vērā tās locekļu zinātnisko kvalifikāciju, apelācijas valdes rīcībā ir vajadzīgās ekspertzināšanas, lai veiktu padziļinātu pārbaudi laikposmā, kurā tiesu iestādēm tas nebūtu iespējams.

83 Otrkārt, atbildot uz 2020. gada 23. aprīļa procesa organizatorisko pasākumu, kas atgādināts iepriekš 19. un 62. punktā, *ACER* tiesas sēdē apgalvoja, ka tā ir norādījusi uz acīmredzamu kļūdu vērtējumā tikai, ciktāl prasītāja pati to bija minējusi savā apelācijā. Šim argumentam nevar piekrist. Kā izriet no šī sprieduma 47. punkta, apelācijas valde vispirms sava lēmuma 51. un 52. punktā ir norādījusi, ka pārbaude, ko tā veic jautājumos, kuri ir sarežģīti no tehniskā vai ekonomiskā viedokļa, ir ierobežota ar acīmredzamas kļūdas vērtējumā pārbaudi, un sava lēmuma 47. punktā ir skaidri apstiprinājusi, ka Regulas Nr. 714/2009 17. panta 1. punktā paredzētā atbrīvojuma piešķiršanai nepieciešamo nosacījumu izvērtēšana prasa sarežģītu vērtējumu.

84 Treškārt, *ACER* arī nepamatoti apgalvo, ka apelācijas valde katrā ziņā ir izvērtējusi visus prasītājas izvirzītos pamatus, apgalvojumus un pierādījumus.

85 Saistībā ar visu pamatu, apgalvojumu un pierādījumu – ko prasītāja bija izvirzījusi par Regulas Nr. 714/2009 17. panta 1. punkta c) apakšpunktā ietvertā nosacījuma vērtējumu – pārbaudi, kas, kā to apstiprinājusi pati apelācijas valde, bija saistīta ar sarežģītiem vērtējumiem, apelācijas valde, kā tas izriet no šī sprieduma 83. punkta, ir veikusi tikai ierobežotu pārbaudi, kura attiecas tikai uz acīmredzamu kļūdu vērtējumā.

86 Konkrētāk, Vispārējā tiesa konstatē, ka, analizējot jautājumus par riskiem Regulas Nr. 714/2009 17. panta 1. punkta b) apakšpunkta izpratnē, kurus prasītāja bija izvirzījusi it īpaši apelācijas valdē iesniegtās apelācijas 129.–156. un 158.–172. punktā un kuri tika pieminēti arī ekspertu uzklausīšanā apelācijas valdē, minētā valde sava lēmuma 70.–74. un 94.–98. punktā ir veikusi tikai ierobežotu aģentūras lēmuma pārbaudi attiecībā uz šiem jautājumiem, kuri ietvēra sarežģītus ekonomiskus vērtējumus.

87 Ceturtkārt, *ACER* kļūdaini apgalvo, ka prasītāja nav pierādījusi, ka padziļinātai pārbaudei varētu būt cits rezultāts.

88 Protams, saskaņā ar pastāvīgo judikatūru pārkāpuma esamība, kas it īpaši attiecas uz termiņa neievērošanu vai tiesību uz aizstāvību principa neievērošanu, var pamatot tiesību akta atcelšanu, ja vien šī pārkāpuma neesamības gadījumā procedūrai var būt cits rezultāts (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2017. gada 14. februāris, *Kerstens*/Komisija, T-270/16 P, nav publicēts, EU:T:2017:74, 74. punkts; 2017. gada 12. jūlijs, Igaunija/Komisija, T-157/15, nav publicēts, EU:T:2017:483, 151. punkts, un 2018. gada 26. septembris, Portugāle/Komisija, T-463/16, nav publicēts, EU:T:2018:606, 133. punkts). Tomēr ir jānorāda, ka situācijā, kad attiecīgā iestāde ir veikusi nepietiekamas intensitātes pārbaudi, ņemot vērā pilnvaras, kuras tai ir piešķīris likumdevējs, un tādējādi ierobežotas un nepilnīgas tā rīcības brīvības izmantošanas gadījumā ne prasītāja, ne Vispārējā tiesa nevar noteikt, vai procedūras rezultāts būtu citāds, ja šī pārkāpuma nebūtu.

89 Pēc definīcijas prasītājai nav iespējams pierādīt, ka apelācijas valdes veiktais vērtējums par sarežģītiem tehniskiem un ekonomiskiem jautājumiem būtu bijis citāds, ja nebūtu pieļauts pārkāpums, jo attiecībā uz šiem jautājumiem rīcības brīvība faktiski ir tikusi īstenota tikai ierobežoti un nepilnīgi.

90 Ievērojot visu iepriekš minēto, devītais pamats ir jāapmierina.

91 Tomēr ar pareizu tiesvedību saistītu iemeslu dēļ Vispārējā tiesa uzskata par lietderīgu izskatīt ceturto pamatu, kas attiecas uz saiknes, kura pastāv starp Regulas Nr. 714/2009 17. panta 1. punktu un Regulas Nr. 347/2013 12. pantu, kļūdainu interpretāciju un tādējādi uz iespēju, ka starpsavienojuma projektam varētu tikt piemērota pārrobežu izmaksu sadales procedūra, kā arī uz to risku neņemšanu vērā, kuri saistīti ar šādu procedūru.

Par ceturto pamatu, kas attiecas uz to, ka nepareizi interpretēta saikne, kāda pastāv starp Regulas Nr. 714/2009 17. panta 1. punktu un Regulas Nr. 347/2013 12. pantu, un līdz ar to – iespēju starpsavienojuma projektam gūt labumu no izmaksu pārrobežu sadales procedūras, kā arī uz to risku neņemšanu vērā, kuri saistīti ar šo procedūru

92 Ceturtajā pamatā prasītāja apgalvo, ka apelācijas valde esot kļūdaini uzskatījusi, ka atbilstošo risku novērtējumu saistībā ar Regulas Nr. 714/2009 17. panta 1. punkta b) apakšpunktu varēja pareizi veikt tikai tad, ja būtu noraidīts saskaņā ar Regulu Nr. 347/2013 iesniegts pieteikums par izmaksu pārrobežu sadales procedūru. Tā konstatē, ka vienīgais veids, kā apelācijas valde var pierādīt, ka šajā pēdējā minētajā regulā paredzētais tiesiskais regulējums neļauj īstenot projektu, esot nesekmīgs izmaksu pārrobežu sadales procedūras rezultāts. Tā uzskata, ka ar šo pieeju faktiski tiek ieviests

papildu nosacījums atbrīvojuma piešķiršanai. Šajā kontekstā tā arī norāda, ka saskaņā ar Regulas Nr. 347/2013 12. pantu reglamentētās sistēmas piemērošana nenovērš visus riskus, kas rodas starpsavienojumam *Aquind*, un ka, gluži pretēji, pastāv liela neskaidrība par pieprasījuma par izmaksu pārrobežu sadali galīgo formu un būtisku kavēšanās risku.

93 *ACER* apstrīd šo pamatu, vispirms atgādinot, ka reglamentētā sistēma joprojām ir noteikums un atbrīvojums ir izņēmums un ka abas Regulas Nr. 714/2009 un Nr. 347/2013 ir jāaplūko kopā un ņemot vērā trešās paketes "enerģētika" pastāvēšanas iemeslu. Turpinājumā tā norāda, ka aģentūras lēmumā un apelācijas valdes lēmumā nav norādīts, ka, lai kopīgu interešu projektam varētu piešķirt atbrīvojumu, attiecībā uz to vienmēr būtu jābūt noslēgtai nesekmīgai izmaksu pārrobežu sadales procedūrai saskaņā ar Regulas Nr. 347/2013 12. pantu. Tā turklāt uzsver, ka šīs lietas īpašajos apstākļos prasītāja nav pierādījusi, ka tiesiskais regulējums, ko paredz Regulas Nr. 347/2013 pārrobežu izmaksu sadales procedūra, nebūtu bijis pietiekams, lai veiktu ieguldījumu, un ka iespējamais Regulas Nr. 347/2013 12. pantā minētais finansiālais atbalsts ir faktors, kas jāņem vērā, novērtējot risku. Visbeidzot tā apgalvo, ka apsvērumi par iemesliem, kuru dēļ starpsavienojums *Aquind* nevarēja tikt ekspluatēts saskaņā ar Regulas Nr. 347/2013 12. pantu, nav atbilstoši un tos nepamato nekādi pierādījumi.

94 Vispirms ir jānorāda, ka Regula Nr. 347/2013 attiecas uz kopīgu interešu projektu noteikšanu enerģētikas jomā, proti, projektiem, kas vajadzīgi, lai īstenotu prioritāšu koridorus un prioritārās nozares enerģētikas infrastruktūras jomā, un atvieglo šo projektu savlaicīgu īstenošanu. Šajā kontekstā tā paredz noteikumus un norādes izmaksu pārrobežu sadalei un ar risku saistītiem stimuliem attiecībā uz kopīgu interešu projektiem. Tādējādi saskaņā ar Regulas Nr. 347/2013 12. panta 3. punkta otro daļu, tiklīdz kopīgu interešu projekts, kas ietilpst šīs pašas regulas II pielikuma 1. punkta a), b) un d) apakšpunktā un 2. punktā paredzētajās kategorijās, ir sasniedzis pietiekamu gatavību, projektu virzītāji iesniedz visām attiecīgajām valsts regulatīvajām iestādēm ieguldījumu pieprasījumu, kas ietver pieprasījumu par izmaksu pārrobežu sadali. Lēmumus par ieguldījumu izmaksu sadali saskaņā ar minētās regulas 12. panta 4. punktu pieņem valsts regulatīvās iestādes pēc apspriešanās ar attiecīgo projektu virzītājiem, un ieguldījumu izmaksas sedz katrs tīkla operators šī projekta ietvaros.

95 Šajā lietā sava lēmuma 134. punktā aģentūra uzskatīja, ka, lai noteiktu, vai starpsavienojuma *Aquind* projekts bija pakļauts riskam, kas pamato atbrīvojuma piešķiršanu, ir jāizvērtē, vai minētajam starpsavienojumam ir pieejama reglamentēta sistēma (ar finansiālu atbalstu). Tā atzina – ja tas tā būtu, projekta riska pakāpe neatbilst Regulas Nr. 714/2009 17. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzētajam nosacījumam un, ja, gluži pretēji, varētu pierādīt, ka starpsavienojuma *Aquind* būvniecībai reglamentētā shēma nav pieejama, tas nozīmētu, ka projekta virzītājam pastāv ievērojams finanšu riska līmenis.

96 Šajā ziņā apelācijas valde it īpaši sava lēmuma 59., 67. un 91. punktā atbalstīja aģentūras argumentāciju, kura ietverta tās lēmuma 134.–138., 143. un 144. punktā un saskaņā ar kuru starpsavienojuma *Aquind* kopīgo interešu projekta statuss, ar šo statusu saistītais iespējamais finansiālais atbalsts, kas paredzēts Regulas Nr. 347/2013 12. pantā, un fakts, ka prasītāja nebija lūgusi minēto finansiālo atbalstu, bija izšķiroši vērtējuma kritēriji pieteikuma par atbrīvojumu noraidīšanai. Apelācijas valde būtībā uzskatīja, ka, ņemot vērā starpsavienojuma *Aquind* kopīgo interešu projekta statusu, prasītājai pēc savas ierosmes bija jāveic pārrobežu izmaksu sadales procedūra saskaņā ar Regulas Nr. 347/2013 12. pantu, kurai jāizrādās nesekmīgai, pirms tai, iespējams, varēja tikt piešķirts atbrīvojums.

97 Šādi rīkojoties, apelācijas valde būtībā pieprasīja prasītājai, lai tā prioritāri un efektīvi veiktu administratīvos pasākumus nolūkā saņemt finansējumu, kas var tikt piešķirts kopīgu interešu projektam, piemērojot Regulas Nr. 347/2013 12. pantu, un uzskatīja, ka tieši ar šo nosacījumu varēja tikt apsvērta lūguma piešķirt atbrīvojumu saskaņā ar Regulas Nr. 714/2009 17. pantu izskatīšana. Tādējādi tā būtībā uzskatīja, ka ir jābūt neiespējamībai prasītājai gūt labumu no Regulas Nr. 347/2013 12. pantā paredzētās regulētās sistēmas un ka tādējādi minētā regulētā sistēma nevar ietvert iespējamo ar ieguldījumiem saistīto risku.

98 Tieši šajā kontekstā ir jāpārbauda, vai apelācijas valde ir pieļāvusi tiesību kļūdu, uzskatot, ka, ņemot vērā starpsavienojuma *Aquind* kopīgo interešu projekta statusu, prasītājai būtu bijis jāiesniedz pieteikums par finansiālu atbalstu saskaņā ar Regulas Nr. 347/2013 12. pantu.

99 Šajā ziņā, kā izriet no šī sprieduma 94. punkta, Regulas Nr. 347/2013 12. pantā paredzētais finanšu atbalsta mehānisms ietilpst reglamentētajā sistēmā. Tāpat ir jāuzsver, ka Regulas Nr. 714/2009 17. panta 1. punktā ir paredzēts atbrīvojuma mehānisms no reglamentētās sistēmas un *a fortiori* no Regulā Nr. 347/2013 paredzētā finanšu atbalsta mehānisma un ka viens no nosacījumiem, kas jāizpilda šajā ziņā, ir saistīts ar riska, kas saistīts ar ieguldījumiem, būtiskumu.

100 No tā izriet, ka iespējamā finansiālā atbalsta esamība atbilstoši Regulas Nr. 347/2013 12. pantam var būt atbilstošs vērtējuma kritērijs, lai noteiktu, vai pastāv ar ieguldījumiem saistīts risks, kas pamato atbrīvojumu no reglamentētās sistēmas saskaņā ar Regulas Nr. 714/2009 17. panta 1. punktu.

101 Tomēr, lai gan iespējamais finansējums saskaņā ar Regulas Nr. 347/2013 12. pantu var būt atbilstošs vērtējuma kritērijs, lai noteiktu Regulas Nr. 714/2009 17. panta 1. punktā paredzēto ieguldījumu riska līmeni, šis kritērijs tomēr nevar būt pilnīgs nosacījums, kuram ir jābūt izpildītam, lai varētu piešķirt atbrīvojumu. Šajā ziņā tas, ka iepriekš nav ticis iesniegts pieteikums par finanšu atbalstu atbilstoši Regulas Nr. 347/2013 12. pantam attiecībā uz starpsavienojuma projektu, kuram piešķirts kopīgu interešu projekta statuss, pats par sevi nevar būt pamats secināt, ka ar ieguldījumiem saistītais risks nav ticis pierādīts.

102 Prasot, lai pieteikuma iesniedzējs, pirms prasīt atbrīvojumu, būtu nesekmīgi pieprasījis pārrobežu izmaksu sadali saskaņā ar Regulas Nr. 347/2013 12. pantu, apelācijas valde patiesībā prasītājas pieteikumu par finanšu atbalstu saskaņā ar Regulas Nr. 347/2013 12. pantu ir padarījusi par daļēji pilnīgu nosacījumu ar ieguldījumiem saistīto risku pierādīšanai. Šādi rīkojoties, tā būtībā ir uzskatījusi, ka vienīgi minētā finansiālā atbalsta pieprasījuma noraidījums un līdz ar to regulētās shēmas, kas saistīta ar prasītājas kopīgo interešu projektu, nepieejamība ļauj uzskatīt, ka pastāv ar ieguldījumu saistīts risks, kas ir pamats atbrīvojuma režīma piešķiršanai.

103 Šāda pieeja nav pamatota nedz ar Regulu Nr. 714/2009, nedz ar Regulu Nr. 347/2013.

104 Pirmkārt, saskaņā ar Regulas Nr. 714/2009 17. panta 1. punktu atbrīvojumu piešķir, ja ir izpildīti tajā paredzētie nosacījumi. Lai gan izmaksu pārrobežu sadale saskaņā ar Regulas Nr. 347/2013 12. pantu var tikt ņemta vērā, pārbaudot ar ieguldījumiem saistīto risku, kas paredzēts Regulas Nr. 714/2009 17. panta 1. punkta b) apakšpunktā, tas šajā tiesību normā nav tieši paredzēts. No tā izriet, ka tāda nosacījuma ieviešana, kurš nav minēts starp Regulas Nr. 714/2009 17. pantā uzskaitītajiem, ir pretrunā šīs tiesību normas tekstam un ir pretrunā likumdevēja gribai atbrīvojuma piešķiršanai piemērot tikai šajā pantā paredzētos nosacījumus.

105 Otrkārt, neviena tiesību norma neļauj uzskatīt, ka likumdevējs būtu paredzējis vienas sistēmas prioritāti pār otru. No Regulas Nr. 347/2013 12. panta un Regulas Nr. 714/2009 17. panta formulējuma izriet, ka projektu virzītājiem ir izvēles brīvība starp kopīgu interešu projekta shēmu un lūgumu piešķirt atbrīvojumu. Ja projektiem ir kopīgu interešu projekta statuss, to attīstītājiem ir iespēja, pirmām kārtām, lūgt piemērot Regulas Nr. 347/2013 12. pantā paredzēto izmaksu pārrobežu sadales procedūru un, otrām kārtām, lūgt atbrīvojumu saskaņā ar Regulas Nr. 714/2009 17. pantu. Kā ir norādījusi pati apelācijas valde, šie lūgumi ir brīvprātīgi un abas procedūras var tikt pabeigtas vai arī ne. Šajā kontekstā nevar uzskatīt, ka Regulas Nr. 347/2013 12. pantā paredzētais pieteikums par izmaksu pārrobežu sadali būtu prioritārs.

106 Treškārt, ir jānorāda, ka abas shēmas var tikt piemērotas alternatīvi. No Regulas Nr. 347/2013 12. panta 9. punkta b) apakšpunkta un 13. panta 1. punkta b) apakšpunkta izriet, ka šajās abās tiesību normās paredzētie stimulējošie pasākumi nav piemērojami kopīgu interešu projektiem, attiecībā uz kuriem ir ticis piešķirts atbrīvojums saskaņā ar Regulas Nr. 714/2009 17. pantu. Tādējādi tas, kurš ir izmantojis

atbrīvojumu, vairs nevar izmantot izmaksu pārrobežu sadali. Ja piekristu *ACER* aizstāvētajai interpretācijai, tas traucētu to starpsavienojuma projektu attīstītājiem, kuriem ir kopīgu interešu projekta statuss, brīvi izvēlēties to projektam piemērojamo procedūru. Šie virzītāji var izvēlēties starp piemērojamām procedūrām, un šo brīvību nedrīkst ierobežot.

107 Ceturtkārt, būtiskais kritērijs, pēc kura ir jāvadās, izskatot lūgumu piešķirt atbrīvojumu, ir Regulas Nr. 714/2009 17. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzētais "ar ieguldījumu saistītais riska līmenis". Ir jāuzsver, ka attiecīgais risks, kas ļautu pamatot atbrīvojuma piešķiršanu, var pastāvēt pat gadījumā, ja projekta virzītājs var saņemt finansiālu atbalstu saskaņā ar Regulas Nr. 347/2013 12. pantu. Citiem vārdiem sakot, iespēja saņemt finansiālu atbalstu saskaņā ar šo tiesību normu nekādā gadījumā neļauj automātiski izslēgt ar ieguldījumu saistīto finansiālo risku.

108 Taču apelācijas valdes un aģentūras izvēlētā pieeja galvenokārt bija balstīta uz hipotētisku argumentāciju, proti, uz "iespējamību", ka atbilstoši lūgumam saskaņā ar Regulas Nr. 347/2013 12. pantu prasītāja iegūs finansiālu atbalstu, un faktu, ka "nevar izslēgt", ka labvēlīgs lēmums saskaņā ar šo tiesību normu sniedz pietiekamas garantijas potenciālajiem ieguldītājiem. Līdz ar to tās nav izvērtējušas šo kritēriju attiecībā Regulas Nr. 714/2009 17. panta 1. punktā paredzēto risku, kas saistīts ar ieguldījumu, un līdz ar to tās netieši ir pieņēmušas, ka attiecīgā lūguma rezultātā tiktu piešķirta finansiāla priekšrocība, kas ļautu novērst minēto risku.

109 Šajā kontekstā apelācijas valde nevarēja pārmest prasītājai, ka tā nav sniegusi pierādījumus par to, ka Regulas Nr. 347/2013 12. pantā reglamentētajā sistēmā paredzētais finansiālais atbalsts nebūtu pietiekams, lai samazinātu ar ieguldījumu saistīto risku un īstenotu minēto ieguldījumu, jo apelācijas valde pati nebija izvērtējusi šo kritēriju, ņemot vērā risku, kas saistīts ar Regulas Nr. 714/2009 17. panta 1. punktā paredzēto ieguldījumu, ne arī – *a fortiori* – minētā finansiālā atbalsta kā priekšrocības, ko tas prasītājai varētu sniegt, būtiskumu. Šāda priekšrocība nevar vienkārši balstīties uz pieņēmumu vai tikt uzskatīta par jau iegūtu.

110 Piektkārt, kā norāda prasītāja, izmaksu pārrobežu sadales procedūras izmantošana nav garantija tam, ka tiek likvidēti visi riski, kuriem pakļauti starpsavienojumi. Pastāv neskaidrība attiecībā uz prasītājas lūguma par izmaksu pārrobežu sadali galīgo formu – no rezultāta un piemērojamības viedokļa – un par būtisku nokavējuma risku. Pirmām kārtām, nav nekādas pārliecības par to, vai izmaksu pārrobežu sadales pieteikums tiek apmierināts, un, otrām kārtām, saskaņā ar Regulas Nr. 347/2013 12. panta 4. punktu valsts regulatīvās iestādes pieņem saskaņotus lēmumus sešu mēnešu laikā no pēdējā ieguldījumu pieteikuma saņemšanas dienas.

111 Šajā kontekstā prasītāja pamatoti norāda, ka 2019. gada 31. oktobrī Komisija pieņēma Deleģēto regulu (ES) 2020/389, ar ko groza Regulu Nr. 347/2013 attiecībā uz Savienības kopīgu interešu projektu sarakstu (OV 2020, L 74, 1. lpp.), ar kuru tika aizstāts Savienības kopīgo interešu projektu saraksts un ar kuru šajā sarakstā netika iekļauts starpsavienojums *Aquind*. Šī saraksta grozīšana, kas *a priori* var notikt ik pēc diviem gadiem, parāda, ka var saprātīgi pastāvēt šaubas par to, ka šis finansiālais atbalsts varētu būt vidēja termiņa vai ilgtermiņa finansējuma garantija.

112 No iepriekš minētā izriet – norādot, ka nav iesniegts pieteikums par finanšu atbalstu saskaņā ar Regulas Nr. 347/2013 12. pantu, un nevērtējot šo finansiālā atbalsta mehānismu saistībā ar risku, kas saistīts ar ieguldījumiem, apelācijas valde ir nepamatoti radījusi papildu nosacījumu, kas nav paredzēts Regulas Nr. 714/2009 17. panta 1. punktā.

113 Visu šo iemeslu dēļ ir jāsecina, ka apelācijas valde ir pieļāvusi tiesību kļūdu un ka ceturtais pamats ir pamatots.

114 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, apelācijas valdes lēmums ir jāatceļ un pārējā daļā prasība ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

115 Saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 134. panta 2. punktu, ja spriedums ir nelabvēlīgs vairākiem lietas dalībniekiem, Vispārējā tiesa lemj par tiesāšanās izdevumu sadali.

116 Taisnīgi izvērtējot lietas apstākļus, *ACER* papildus saviem tiesāšanās izdevumiem būtu jāatlīdzina visi prasītājas tiesāšanās izdevumi.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta)

nospriež:

1) Atcelt Eiropas Savienības Energoregulatoru sadarbības aģentūras (*ACER*) apelācijas valdes 2018. gada 17. oktobra Lēmumu A-001-2018.

2) Pārējā daļā prasību noraidīt.

3) *ACER* sedz savus, kā arī atlīdzina *Aquind Ltd* tiesāšanās izdevumus.

Tomljenović Škvařilová-Pelzl Nõmm

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2020. gada 18. novembrī.

[Paraksti]

Satura rādītājs

Tiesvedības rašanās fakti 1

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi 3

Juridiskais pamatojums 5

Par pieņemamību 5

Par prasības daļas, kas vērsta pret aģentūras lēmumu, pieņemamību 5

Par prasījumu otrās un trešās daļas pieņemamību 6

Par lietas būtību 6

Par devīto pamatu, kas balstīts uz aģentūras lēmuma nepietiekamu pārbaudi 7

Par ceturto pamatu, kas attiecas uz to, ka nepareizi interpretēta saikne, kāda pastāv starp Regulas Nr. 714/2009 17. panta 1. punktu un Regulas Nr. 347/2013 12. pantu, un līdz ar to – iespēju starpsavienojuma projektam gūt labumu no izmaksu pārrobežu sadales procedūras, kā arī uz to risku neņemšanu vērā, kuri saistīti ar šo procedūru 13

Par tiesāšanās izdevumiem 17